

ΩΔΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΤΑΣ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Φωνὴν ὕμνουσαν αἶρομεν,
καὶ τὸν ἄγνόν προσφέρομεν
εὐγνωμοσύνης φόρον
πρὸς σᾶς, ὅσοι ἐκούσιον
μᾶς δίδετε τὸ πλούσιον
ὀρθῆς παιδείας δῶρον.

Εἰς τῆς ζωῆς τὸ στάδιον
λαμβάνομεν παλλάδιον
τὰς ἐντολὰς τὰς θείας.
Τὸ πνεῦμά μας φωτίζεται,
καὶ ἡ ψυχὴ ποτίζεται
εἰς νάματ' ἀληθείας.

Μὲ πόδας ἀμφιβάλλοντας
πατοῦμεν κήπους θάλλοντας
τῶν Ἑλικωνιάδων
καὶ ὁ ἀθάνατος Χορὸς
μᾶς ὑποδέχεται ἱλαρὸς,
καὶ μᾶς εἰσάγει ᾄδων.

Ἐκεῖ τὸν νοῦν μας τρέφομεν,
καὶ τοὺς κροτάφους στέφομεν
 μὲ τ' ἄνθη τῆς παιδείας·
τὸ μέλι των ἐκμάττομεν,
κ' ἐκ τοῦ κηροῦ των πλάττομεν
 τὰς νέας μας καρδίας.

—

Δι' ὃ ἡ ἄδολος ψυχὴ
μ' ὠδὴν εὐγνώμον' ἀντηχεῖ,
 ὥς ἡ κρουσθεῖσα λύρα,
ἢ ὥς θυμιατήριον
ἐκπέμπει πρὸς τὸν Κύριον
 τῆς προσευχῆς τὰ μῦρα.

ΩΔΗ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΝ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΝ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΙΣ ΕΛΛΑΔΑ ΑΦΙΞΙΝ ΤΟΥ

Ἐπέρας' ὁ χειμῶνας,
 ἀνέλυσε τὸ χιόνι,
καὶ 'ς τοὺς παληοὺς ἀνθῶνας
 ἐπέστρεψες ἀηδόνι,
 πουλὶ τοῦ Παρνασσοῦ.
Τὸ θεῖον πῦρ ποῦ εἶχες,
 Χριστόπουλ', ἐμαράνθη,
ἢ ταῖς λευκαῖς σου τρίχες
 ἀκόμη στέφεις μ' ἄνθη
 μυρσίνης καὶ κισσοῦ;

—

